

ních instancí, stížnost je tedy v tomto směru nepřípustná (§ 5 zák. o ss), protože ji bylo zamítnouti v celém rozsahu.

Č. 1626.

Policejní právo trestní (sčítání lidu): Přestupek § 4 zák. z 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n., spáchaný účastenstvím na hromadném zájezdu studentů z Vídně do místa v čsl. republice ke sčítání lidu.

(Nález ze dne 7. listopadu 1922 č. 16.251.)

V ě c: Antonín C. v D. L. (adv. Dr. E. Radda z Mikulova) proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem policejní expositury ve Znojmě ze dne 15. února 1921 byl Antonín C. uznán vinným přestupkem § 4 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n., spáchaným tím, že dojel dne 14. února 1921 z Vídně do Znojma, aby se tu zúčastnil sčítání lidu v úmyslu, aby se porušila a ohrozila správnost sčítání úředního a odsouzen k peněžité pokutě 100 K, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 10 dnů.

Nař. rozhodnutím zamítla zemská správa politická v Brně odvolání, ježto skutková podstata přestupku odvolateli za vinu kladeného, totiž že se zúčastnil v době sčítání lidu hromadné výpravy německých studentů z Vídně do Znojma, kterou měla býti úplnost a správnost sčítání lidu porušena, jest prokázána.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost stojí na stanovisku, že st-l jsa čsl. státním občanem, příslušným do W. ve Slezsku, měl právo na to, aby byl podroben sčítání lidu v čsl. republice a že vykonáváje toto právo, mohl se odebrati v rozhodný den z Vídně do Znojma, jeho nejbližšího hraničního města, za tím účelem, aby tam byl sčítán. Nemělo mu tudíž býti bráněno do této obce vstoupiti a tam se dáti sčítati.

Jest ovšem pravda, že st-li jako státnímu občanu republiky čsl. již podle hlavy V. ústavní listiny přísluší právo usazovati se na kterémkoli místě čsl. republiky a tudíž tím spíše do některého místa jeho za účelem přechodného zdržení se odebrati. Právo toto může však býti dle odst. 2 § 108 ústavní listiny zákonem v zájmu veřejném omezeno.

Nss může se v daném případě zabývati toliko rozhodnutím zemské správy politické, kterým byl st-l uznán vinným přestupku § 4 zákona ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n., a kdyby bylo možno spatřovati ve vývodech stížnosti námitku, že neměl býti stěžovateli zabráněn vstup na území republiky čsl., musila by býti tato námitka odmítnuta jako nepřípustná, ježto o otázce té nebylo v pořadu instancčním poslední správní stolicí rozhodnuto (§ 5 zák. o ss).

Poněvadž se úřední sčítání lidu provádí v zájmu veřejném za tím účelem, aby byl zjištěn skutečný stav obyvatelstva v každé obci při normálním běhu veřejného života v rozmanitých vztazích, a data k tomu zjištěná jsou nejen, pokud jde o úhrnný počet obyvatelstva jednotlivých obcí, nýbrž i v jiných příčinách základem pro právní úpravu různých otázek, žádá toho nezbytně veřejný zájem, aby nikdo úmyslně nepůsobil

k tomu, aby byla porušena neb ohrožena správnost a úplnost oněch dat, která dle předpisů sčítacích tvoří předmět šetření, jemuž akce sčítací slouží. Proto předpisem § 4 zákona ze dne 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. (opakovaným v § 12 provád. nař. ze dne 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n.) prohlášeny jsou za trestné všechny vědomě nesprávné údaje, jakož i všeliká jiná úmyslné jednání a opomenutí, kterými se ohrožuje úplnost nebo správnost sčítání.

Dle § 6, odst. 1 provád. nař. jest úmyslem zákonodárcovým, aby byly sčítání podrobeny jednak osoby, které v obci trvale bydlí anebo se tam v nějakém bytě přechodně zdržují, jednak osoby, které v době rozhodné jsou v bytě jenom náhodou.

Mluví-li nařízení výslovně o náhodném meškání v bytě, tudíž i v obci, nelze vzhledem k předpisu § 4 cit. zákona, který všeliká úmyslná jednání, jimiž se ohrožuje úplnost nebo správnost sčítání, prohlašuje za trestná, hodnotiti účast na uměle organisované výpravě osob, která byla podniknuta jediné a toliko za tím účelem, aby založena byla možnost zapsati osoby výpravy se zúčastnivší do sčítacích archů, jako náhodný pobyt v místě, jaký má na mysli předpis § 6, odst. 1 provád. nařízení.

Žal. úřad zakládá své rozhodnutí na dvojích momentech, totiž, že v době sčítání lidu byla organisována hromadná výprava vysokoškolských studujících z Vídně do Znojma za tím účelem, aby účastníci jeho byli ve Znojmě sčítáni, čímž mohla býti správnost a úplnost sčítání lidu porušena nebo ohrožena, jednak na tom, že st-1 ve směru objektivním nepopírá, že akce taková úřadem zjištěná byla provedena, ani že takový umělý příliv většího počtu osob do té které obce byl objektivně způsobitý svým výsledkem ohroziti anebo porušiti správnost sčítání lidu.

Nss musil tuto skutkovou podstatu dle § 6, odst. 1 zák. o ss položití svému rozhodnutí za základ, poněvadž námitky proti správnosti a úplnosti tohoto skutkového základu nebyly ve stížnosti uplatňovány.

Jestliže pak žal. úřad vycházel z nesporného skutkového základu, že st-1 na tomto organisovaném výletu vídeňských studujících měl účast, a na základě tohoto zjištění dospěl k závěru, že st-1 tím úmyslně spáchal čin, který spadá pod skutkovou podstatu přestupku označeného v § 4 cit. zák., resp. § 12 provád. nařízení, nemohl nss v tomto postupu shledati ani nezákonnost ani vadnost řízení.

Pokud se stížnost konečně zaměřuje otázkou úmyslnosti trestného činu, jest uvést, že nss již ve svém rozhodnutí ze dne 10. ledna 1922 č. 250 (Boh. č. 1107 adm.), na které se zde po rozumu § 44 jedn. řádu poukazuje, vyslovil právní názor, že vědomí pachatele o tom, že jest příčinná souvislost mezi činem a ohrožením sčítací akce, hodnotiti jest jako úmyslnost, poněvadž musil vědět, že jednání jeho může vésti k porušení nebo ohrožení správnosti nebo úplnosti úředního sčítání.

Jestliže st-1 sám doznal, že se jediné za účelem účasti na sčítání lidu do Znojma odebral, pak jsou vzhledem k tomu, co shora bylo vysloveno, dány všechny podmínky, na které § 4 zákona o sčítání lidu váže jak subjektivní, tak i objektivní stránku deliktu, pročež bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.